

Ernest Thompson Seton:

Zgodba zajca z bombažastim repkom

Strganuhelj ali Strgan je bilo ime mladega zajčka z bombažastim repkom. To ime si je pridobil zaradi raztrganega uhlja, življenjskega znaka, ki ga je odnesel iz prve svoje pustolovščine. Strganuhelj je živel s svojo materjo v



Olifantovem močvirju. Tam se se z njima seznanil in zbral ob različnih prilikah razne male prigode in dogodiljaje iz njunega življenja. Te sem končno v tej zgodbi opisal.

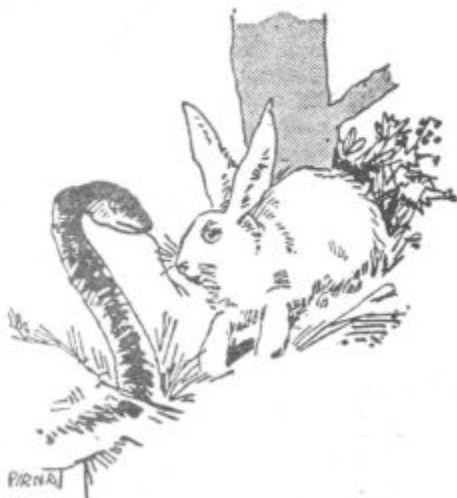
Ljudje, ki ne poznajo temeljito svobodno živalsko življenje, bodo mislili, da sem jim pripisal preveč človeškega; a verjeli mi bodo vsi oni, ki so živeli tako blizu živali, da so mogli vsled tega dobro spoznati njih navade in nagnane.

Zajci seveda nimajo govora, kakor ga imamo ljudje. Imajo pa poseben na-

čin za izražanje svojih misli. Sestav raznih glasov, znakov, vohov, gibov z brki in kretenj jim docela nadomešča govor. Pripominjam pa, da predstavljam to zgodbo popolnoma svobodno iz zajčjega na človeški jezik in ne ponavljam nič takega, česar mi ne bi bili zaupali člani zajčje družine.

I.

Gosto ločje ob robu ribnika se je nagibalo in zakrivalo prijetno gnezdo, kjer je Strganuhljeva mati imela skritega svojega edinca. Toplo ga je pokrila z mehкими travnimi bilkami in, kakor vedno, je bil njen zadnji materni



nasvet: »Mirno oblezi in jezik za zobe, naj že pride, kar hoče!« Strganuhelj dasiravno zavil v posteljico seveda ni mislil na spanje in je motril s svojimi razumnimi očesci kos svojega malega

zelenega sveta, ki se je bočil nad njim. Tam zgoraj sta se krepko zmerjali sraka in veverica. Dasi sta obe bili dobro poznana kradoviča, sta si očitali razne medsebojne tatvinice, in enkrat je bil Strganov domovinski grm celo središče njunega boja. Neki strnad je vlovil modrega metulja komaj šest palcev pred njegovim nosom. In neka škrlatno rdeča in črno popikana polonica, bahato mahajoča s svojimi pestičastimi tipalnicami, je napravila dolg sprehod po eni travni bilki gor, po drugi preko gnezda dol in natamčno čez Strganov nos. Toda Strganuhelj ni mignil, kaj šele pomežiknil ali pa kihnil.

Čez čas je slišal v listju bližnje gošče neko svojevrstno šumljanje, neko čudno nepretrgano šumenje, in čeprav ga je slišal zdaj tu zdaj tam, se je bližalo in bližalo — toda niso bili koraki. Strgan je vse svoje življenje preživel v močvirju (tedaj je bil star tri tedne), a vendar še ni nikoli kaj sličnega slišal. Njegova radovednost je bila seveda napeta do skrajnosti. Mati mu je sicer zaukazala mirno ležati, toda le v slučaju nevarnosti, in ta tuj šum, ki ni izhajal od korakov, gotovo ni mogel pomeniti nič nevarnega.

To lahko šumljanje je šlo tik mimo njega, potem po desni, potem zopet nazaj, in slednjič je kazalo, kako da se oddaljuje. Strgan je takoj vedel kaj mu je storiti, saj ni bil malo dete. Njegova zajčja dolžnost je bila dognati kaj je to bilo. Polagoma je posadil svoj okroglasti in debeli životek na s puhom pokrite kratke nožice, porinil malo okroglo bučko čez varovajočo gnezdno steno in pokukal radovedno ven v gozd. Čim se je Strgan premaknil, je šum prenehal. Ker ni ničesar posebnega opazil, je stopil za korak naprej, da bi bolje videl, in tedaj se je nenadoma znašel z obrazom proti obrazu velikanške črne kače.

»Mama«, je vzkriknil v smrtni grozi, ko je pošast šinila nanj. Z vso močjo, ki so jo zmgole njegove slabotne nožice, je skušal zbežati. Toda kakor blisk mu je bila kača nad ušesom in polna požrešne naslade se je ovila okoli ubogega malega zajčka, ki si ga je izvolila za kosilo.

»Mama, mama«, je sopesl ubogi mali Strganuhelj, ko ga je okrutna pošast počasi pričela daviti, da ga usmrti. Kmalu, kaj kmalu bi bil umolknj krič malega, a glej, kakor puščica je pridvela skozi gozd vsa zasopla — mama. Nič več plašljiva, strahopetna zajka dolgouhlja, vedno pripravljena, da pobegne pred vsako senco, O, ne! Materinska ljubezen se je vzbudila v njej. Njenega edince klic na pomoč jo je navdal s hrabrostjo junakinje, in — hop, je planila čez ostudnega črva. In: čof — je med preskokom priletel na kačo tako hud udarec od zajkinih zadnjih močno nabrušenih šap, da se je kača od bolečin skrivila in besno zaskala.

»M-a-m-a«, je ječal čisto slabotno njen mali. In zopet in zopet je mati ponovila preskoke in pri vsakem skoku je udarila krepkeje in silnejše, dokler ni gnusna golazen izpustila Strganov uhelj in hlastnila po stari, hoteč jo ugrizniti. A vsakokrat, ko je skočila zajka čez njo, je kača ujela le mali koderček volne, in zajkini vroči udarci so začeli kazati svoj uspeh, kajti dolge krvave brazgotine so se zarezale v luskasti oklep črne kače.

Zadeva je kazala slabo za kačo, in ko se je ta pripravljala za naslednji napad, je zrahlijala svoj železni prijem, s katerim je oklepala ubogega zajčka, in ta ne boji len se je nemudoma izvil iz strašnega objema in zginil v nizkem grmičju, ves brez sapa in do smrti prestrašen. A bil je nepoškodovan, ako izvzamemo njegov leví uhelj, ki so mu ga močno razstrgali ostrí zobje te vražje kače.

Mati je s tem dosegla vse, kar je hotela. Ni imela namena boriti se za čast ali maščevanje. Tako je zginila tudi ona v gozdu in njen mali zajček je sledil njenemu belemu repu kakor kakemu svetilniku, dokler nista dosegla varen kotiček v močvirju.

Dalje prihodnjič.

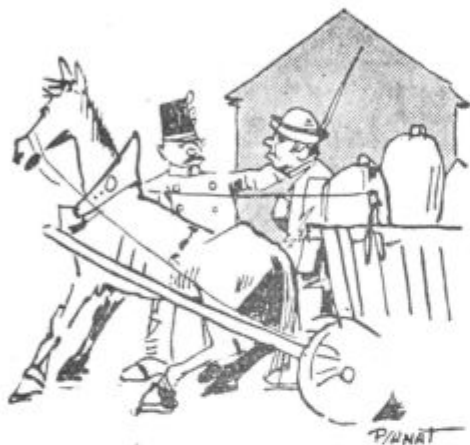


Ione Trdan:

Muhasti Zaplotnikov Urban

Po stari pripovedki

Ali poznate Zaplotnikovega očka? Kako ne, saj ga pozna vsa dolensjska stran od Ribnice pa gori do bele Ljubljane... Otrokom prav rad pripoveduje zgodbi iz svojega življenja. Stari očka je namreč v onih dobrih časih vozil v mesto oves na rjavem, malce krivogledem kljusetu. Rad je govoril o ljubljanskih »ibljajtarjih«. Te je imel še posebno na piki...



Nekega poznega popoldneva sem ga našel na vrtu pri konjičku. Varoval ga je kot Martin Krpan svojo dobro kobilico. No, saj sta imela prilično oba enak posel: Martin je prevažal sol, stara grča Zaplotnikov Urban pa oves.

Tistega dne sem dosegel, da je začel takole:

Pravice še niso zakopali... in pošte-no velja najdalje. — Nekoč sem peljal voz ovsu v mesto Ko pripeljem do prvih hiš, velikih in lepih, plane »ibljajtar« iz svojega skrivališča — uti je bilo podobno — in zavpije s hreščečim glasom:

»Stoj! Kaj pa peljete, očka?«

Strašno je gledal kot ris. Jaz pa, namesto, da bi rekel neustrašno in odločno, kaj peljem, sem se ustrašil in tiho rekel s tresočim glasom:

»O-oves« in sem pogledal po svo-tem kljusetu.

Iblajtar je mislil, da gledam na vreče, naložene na vozu in reče:

»Ja, ja! Nekaj bo že. Prepovedana roba! Ali ni ničesar drugega v vrečah kot samo oves?«

»N-nič, res ne«, rečem in zaskrbe-lo me je, prav zares, da me je zaskrbe-lo. Misli sem si: korajža velja! Saj ni nikjer rečeno, da moram jaz postaviti na tla vreče, potem pa zopet naložiti na voz, ko jih bo ibljajtar pregledal. To je njegovo delo, bo že sam opravil, saj zato je pa ibljajtar.

In res, stari, brkati ibljajtar pokliče pomočnike, misleč, da so v vrečah sumljive reči, ki se morajo preiskati. Pomočnikov kar mrgoli okoli voza in tip-ljejo na vse mogoče načine vse vreče, jih zložijo nato z voza in jih prebadajo z nekakšnimi železnimi konicami. Nato



izpraznijo vrečo za vrečo. V prvi ni bilo ničesar, v drugi prav tako: nič, v tretji: nič, v vseh samo oves, čisto navaden dolensjski oves, ki sem ga vozil v mesto samo jaz, Zaplotnikov Urban z Dolensjskega... Kaj napravijo? Šment, vsega presejejo skozi rešeto, če ni morda proso vmes, poper, ali morda še kaj takega, ki se ne sme peljati v mesto, če se prej nekaj ne plača. Pa ni bilo niti prosa, niti kaj drugega.

Iblajtarji napolnijo spet vreče, jih zvežejo, vržejo na voz in se spotijo kot

še nikoli poprej. Pot jim je tekel po hrbtu dolj na pete. Ker niso dobili ničesar, me oni iblajtar, ki me je ustavil, mene nerodnega Urbana obrne k sebi in pravi:

»Očka, pošten človek ste. Zakaj pa ste bili tako boječi in prestrašeni, ko sem vas vprašal, kaj peljete? Po tem nazareč mi spoznamo goljufe, njihovo nemirno vest. Prav trdno sem bil prepričan, da smo spet enkrat ujeli človeka s prepovedanim blagom, no, zdaj pa je šlo vse naše upanje po vodi.«

Jaz pa, ne bodi len, potegnem iblajtarja malo vstran in mu zelo skrivnostno na uho zašepečem:

»Veste, gospod iblajtar, moral sem tako govoriti, ker sem se bal, da bi konj slišal, da imam še kaj ovsa. Že ves mesec ga ni dobil niti zrna.«

Po teh besedah se stari, preizkušeni iblajtar razjezi in zakriči nad menoj:

»Da bi vas tristo kosmatih medvedov in še en po vrhu! No, kaj takega pa še ne, odkar smo zadnjič klali!«

Nazadnje sva se oba prav od srca zasmejala. Jaz zato, ker sem ga tako lepo »potegnile«, on pa zato, ker je mislil, da sem Ribničan Urban. Pa nisem, primojdan, da nisem! Debelo uro me je pa vendarle zamudil. S kljusetom sva prikrevsala domov pozno zvečer. Ajdovi žganci, ki mi jih je bila pripravila moja rajna Urša, so bili tisti večer hudo mrzli.

*

Zapeljal je kljuse v star, napol podrt hlev in se še dolgo pogovarjal z njim kakor z menoj.

Miško in Tedica sta šla v hribe

Nadaljevanje

»No, le pojdi,« se je nasmehnil oč-

Miško je zdiral na travnik. Ko je zagledal Tedico, jo je nahrulil.

»Kaj pa delaš tako dolgo?«

»Lozice tlgam,« se je pobahala Tedica in mu pokazal velik šop: »Vidis koliko jih ze imam.«

Miško je prezirljivo zamahnil z roko. »Oh, toliko in še več jih jaz natrgam v eni minuti.«

In začel je trgati cvetke, kar pulil jih je s travo in koreninami vred, da bi

jih imel čim več. Seveda je tudi Tedica sledila njegovemu zgledu. Trgala in pulila je cvetke, da ji je od prevelike vneme znoj kapljal s čela in ji je sapa pohajala, toda kljub njenemu tolikšnemu trudu je bil Miškov šopek vedno večji od njenega.



»Vidiš,« ga ji je bahljivo pokazal, »kaj ti nisem rekel, da bom imel v eni minuti večji šopek kot pa ti?«

Tedici je šlo na jok.

»Ampak moje lozice so lepše,« je ugovarjala in glas se ji je tresel.

»Kaj še, saj imaš samo travo, samo suho travo, ki je niti koza ne bi povohala.«

Tedica bi bila zajokala na ves glas, da ni prav takrat poklicala mama: »Tedica, Miško, brž, krave pridejo.«

Kon bi trenil sta bila Miško in Tedica pri očku in mami, kajti krav sta se oba zelo bala, ker sta vedela, da imajo krave roge in da ne more biti nič kaj prijetno, če ju nabodejo nanje.

Ko so nadaljevali pot, se je Tedica držala mame, Miško pa očka.

»Kaj pa bosta s cvetjem,« je karala mama, ko je zagledala velikanska šopa v njunih rokah. »Ali ni škoda cvetk, ki bodo zvenele?«

»Miško je kliv,« se je opravičevala Tedica.

»Kaj še,« se je razhudil Miško, »saj

sem jaz prišel za teboj na travnik, ne pa ti za menoj.«

»Otroka ne prepirajta se, če vaju sliši gorski škrt, se bosta bridko kesala.«

»Očka, jaz pa nič ne verjamem v tega gorskega škrate. Saj ga ni. Ti to praviš samo zato, da bi naju prestrašil.«



»No, boš že videl, mi boš pa potem verjel. Ampak potem tudi sam glej, kako se izmažeš.«

Tedica se je plaho stisnila k mami.

»Mene pa ne bo sklat, kajne?«

»Če boš pridna.«

Ob gorskem potočku so se utaborili in južinali. Ob slastni južini je Miško popolnoma pozabil na gorskega škrate. Iz natrganega cvetja sta si spletala vence in pasove, brodila sta po potočku in se lovila in skrivala za drevesi in skalami, končno pa sta utrujena sedla k očku in mami in Miško je kmalu zaspal.

In tedaj je zasanjal.

Očka, mama in Tedica, vsi so izgini-li, sam samcat je ostal vrh gore. V skali pred njim je zabobnelo, velika votlina se je prikazala, razsvetljena od zelene luči. In tedaj so cvetke iz njegovega šopka, ki so raztresene in zvenele ležale na tleh, oživele. Roke in noge so dobile in s sklonjenimi, zvenelimi glavnicami so v žalostni procesiji romale

proti votlini. Miško jim je sledil. Moral je iti za njimi, kot, da ga vlečejo za seboj s tisočimi nevidnimi verigami. V votlini, o, groza pregrozna, je zagledal gorskega škrate. Sedel je na ognjeni strelji in zelen ogenj mu je gorel v očeh. Cvetke so iztegnile tenke ročice in vse v en hip pokazale na Miška in zaklicale: »Vidiš, o kralj, to je naš uničevalec, morilec. Na zelenem travniku smo cvetele in se veselile solnca in lepote sveta, pa je prišel on in nas potrgal. Kar s koreninami nas je populil da smo ječale od smrtnih bolečin.« Zelenene oči gorskega škrate so žgale v Miška, ki je ves trepetajoč zajecjal: »Saj nisem sam trgal cvetk, saj jih je Tedica tudi.« »Molčil« je zagrmel gorski škrt, da je v votlini zabobnelo. »Vse vem. V tvoje srce sem gledal. Ti si trgal cvetke iz nevoščljivosti in objestnosti, ona jih je trgala iz veselja, ti si jo zapeljal, da jih je trgala več, kot bi jih smela. Saj se cvetke rade žrtvujejo, da so v veselje ljudem, v čisto veselje dobrim ljudem. Toda taki ljudje niso tako neusmiljeni, da bi jih pulili s koreninami. Zadovoljni so s par cvetkami, ki jih ne-sejo domov, da so domu v okras. Toda ti nisi imel tega namena in povrh vsega si se še iz mene norčeval. Zdaj boš videl kako kaznuje take otroke — gorski škrt.« — Škrt je vstal z ognjene strelje in se bližal Mišku, ki je bil od groze ves odrevenel. Zdajci so njegove grozne šape zagrabile Miškova ušesa. Miško je zatulil na ves glas — — — in se prebudil.

Njegove široko razprte, preplašene oči so zagledale očka, mamo in Tedico, ki so vsi gledali nanj in se neznansko škodoželjno smejali. V hipu se je zavedel, da je o škrtu samo sanjal. Od-dahnil se je. Toda smeh ga je jezil.

»Le zakaj se vsi tako grdo smejete?« se je obregnil.

»Kaj se ne bi smejali,« je rekel očka, »če si pa ti ves čas, ko si spal, tako kričal in mahal z rokami okoli sebe, kot da te je napadla vojska komarjev.«

»Ko se mi je pa tako grdo sanjalo,« je priznal Miško. »Gorski škrt mi je hotel odtrgati ušesa.«

»No, vidiš, prej pa meni nisi verjel.«

»To so bile le sanje« je Miško malomarno zamahnil z roko.

KONEC

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Pri zadnjem natečaju ni bilo mojega spisa objavljenega v »Mladem Jutru«, kaj da bi bila še nagrada. Res sem bil malo nejevoljen, pa sem dejal: če muha ne obupa, ker slona ni takoj premagala, pa tudi jaz nočem. Torej glej stric Matic, da mi nakloniš nagrado, vsaj pri tem natečaju, zato T opišem Št. Rupert z okolico. Vas Št. Rupert leži dobre pol ure severno od železniške postaje Št. Rupert—Rakovnik, ki je zvezana s Št. Rupertom s cesto. V Št. Rupertu je sedež občinskega urada, sedež župnega urada, poštnega s telegrafom in telefonom, žandarmerije in osnovna šola. Št. Rupert je potreben nove šole, ker sedaj pohaja mladina k pouku v tri poslopja. V Št. Rupertu je sokolsko društvo z domom in vrtom. Gasilska četa z domom. Občina šteje čez 4000 prebivalcev. Št. Rupert sam pa okoli 350 preb. in ima do 100 hiš z lepo slovito zgodovinsko župno cerkvijo. Stara je 500 let njen početek je pa star še 1 krat toliko. V Št. Rupertu so 4 trgovine, 6 gostiln, 1 pek, 2 mesarja, 4 čevljarji, 2 kovača, 1 mehanik, 3 mizarji, 2 krojača in 2 trafiki. Čez Št. Rupert teče potok Bistrica, ki nudi v svojih tolmunih v poletnem času obilo zabave in plavalnega sporta, pozimi pa dosti ledu. Ta potok ob nalivih prestopi bregove in poplavi nižje ležeči del Št. Ruperta. Sedaj bodo to preprečili, ker ga regulirajo. Št. Rupert je lep kraj na ravnini, zračen in ima lepo okolico, pripraven za letovišče, ima ugodno zvezo z železnico in dobro cestno zvezo na vse strani. Okolica Št. Ruperta je na zahodni in severni strani obdana z vinogradi, deloma z gozdom. Vzhodna stran je obdana z gozdom, južno pa obdajajo polja in travniki. Kot razgledna točka sta Hom in Okrog. Če je dobra letina, pridela kmet dosti živeža, ki je nujno potreben. Létos je slaba letina. Najlepši pozdrav iz prijetnih počitnic Ti pošilja Tvoj Jutrovček

*Gorenc Franc, uč. I. razr. višje
nar. šole Št. Rupert pri Mokronogu
Zamje št. 17, Dolenjsko*

O alkoholu

1.

Živel je neki zidar,
ki za dom je bil dober gospodar
za otroke je skrbel in za ženo,
in živel pošteno.

2.

Z denarjem je štedil zelo
in nikdar ga v krčmi ni bilo
kajti kdor v krčmo zahaja,
s tem kmalu smrt zaraja.

3.

Toda nekega dne,
vsi njegovi prijatelji v krčmi sede
še njega so povabili,
in vsi skupaj so ga pili.

4.

To je bilo dan na dan,
domov se vračal je pijan.
Pri njem se je naselil glavobol,
uničil ga je alkohol.

**Keržan Roman, uč. II. r. III. drž. r. g.
v Ljubljani.**

Baragova ul. 11. Bežigrad

Teče potok, teče ...

1.

Teče potok, teče
Čez travnike zelene
Čez loge in dobrave
Livade razcvetene.

2.

Teci potok, teci
Strumno po nižavi.
Tam stanuje mama.
Srčno je pozdravi.

3.

Če jo vidiš jedno
Kako tožno joče,
Misleč, da jo sin njen,
Pozabiti hoče.

4.

Tedaj ji potok reci
Da ji zvest ostanen
In da jo nikdar
Ljubiti ne prestanem.

**Žun Živan, dijak Ljubljana
Vilharjeva c. 41.**

POZNA JESEN

Ptice pevke se selijo,
daleč tja na topli jug.
Cvetke lepe se sušajo,
kmet že spravił je svoj plug.
Suho listje z drevja pada,
veter piha, dež rosi.
Pusto polje in livada,
za pečjo zdaj vsak sedi.
»Kra-kra«, se oglašā,
»kmalu zima bo de tu!«
Medved hrane si prinaša,
v hlevu krava joče: mu...
A drugačno je veselje
na trgatvi v goricah!
Noč in dan se grozdje melje,
vince teče v zidanicah.



Pusta je jesen in mračna,
burja piha z gora...
A otrokom je drugačna,
sadja sladkega jim da. —
Kos Vladko, dijak klas. gimn.
v Mariboru.

Dragi stric Matic! Zelo ljubim živali.
Najmilejši so mi moji zajčki. Imel sem jih štiri. Dva sta mi poginila. Bil sem zelo žalosten. Ali kako se m se razveselil, ko sem opazil neko jutro, da ima zajkla mlade. Preštel sem jih. Bilo jih je kar osem. Lahko si misliš, stric Matic, da to ni malo. Zajkla je črna, zajec pa bel, trije mladiče so beli, trije sivi, dva pa sta črna. Zdaj so stari že tri tedne. Delajo mi veliko veselje, a bojim se, da ne bo poginili ali pozebli. Vsak dan jim dam detelje in korenja. Gre jim zelo v slast.

Prvič Ti pišem in to o svojih zajčkih. Če pa ne bo to pismo romalo v koš, Ti bom drugič pisal o svojem poniju. Prisrčno Te pozdravlja
Novak Janez, uč. V. razr. v Radovljici.

Dragi stric Matic! Prosim oprost, da Ti nisem mogel tako dolgo pisal. Zato, ker sem se bal Tvojega požrešnega koša. Slišal sem, da si napisal novi natečaj, in zato sem sklenil, da Ti pišem par vrstic o vojni.

Vojna je nekaj strašnega, zato, ker moraji iti naši očetje v vojno, za svojo domovino in za zlato svobodo. V vojni se morijo, koljejo in trpijo iskoto. Vojaki se borijo drug za drugega, vojaki se borijo tako dolgo, dokler niso utane

zmaga na eni ali na drugi strani. Svetovna vojna se je začela l. 1914, in se je končala z zmago naših. Zahvaliti pa se imamo Srbom.

Mi hočemo mir in ne vojno!

Te lepo pozdravim Tvoj

Albin Krajnc, Studenti, dijak II. e. raz.
meščanske šole v Mariboru.

Dragi stric Matic! Kako se kajimaš? Najlepše se Ti zahvaljujem za knjigo: »Zgodba o vrtismrčku in šilonoski«.

Moj izlet na Pag. Bila sem, kakor vsako poletje, na morju v Omišlju. Lansko leto smo kar na enkrat zvedeli, da je sokolski izlet na otoku Pagu. Mama in jaz sva sklenile, da se udeleživa tega izleta. Ta vožnja pa je zelo dolga. Dragi stric Matic kar poglej na zemljevid če ga imaš, pa boš videl kako zelo je dolga ta pot. Peljali smo se mimo Njivic, Malinske, Krka, Aleksandrova, Raba in Jablanaca. Mogoče tudi mimo kakih drugih krajev. Videla sem tudi otok Plavnik, otok Goli, otok Cres, ki je sedaj italijanski in še druge otoke. Vožnja je bila zelo lepa, vsaj meni je zelo ugajala. Nevem ali bi se Tebi, upam da bi se Ti. Pag je lepo mesto. Okolica pa ni tako lepa ker ni rodovitna. V Pagu smo gledali sokolski nastop. Ob 7/2 zvečer smo se odpeljali, ob 2. ponoči pa smo bili zopet v Omišlju. Lepo Te pozdravlja

Maja Lovšin, učenka IV. razreda
v Ribnici.

Listnica uredništva

Pozor Jutrovčki! V nedeljo 15. novembra zaključimo natečaj o alkoholu in vojni. V isti številki bomo objavili imena nagrajencev.

Uganke in križanke iz zadnjih številsk so pravilno rešili:

Milena Lendovšek, dijakinja II. razr. gimn. v Ljubljani; Radka Kavčič, dijakinja II. razr. gimnazije pri Uršulinkah v Ljubljani; Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru, Milena Zihertl, uč. VI. razr. v Škofji Loki; Mirko Uršič, dijak gimn. v Ljubljani.

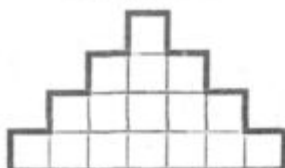
Miloš Kobe, dijak v Beogradu: Tvoja risba nas je zelo razveselila a na žalost je zaradi pomanjkanja prostora ne moremo objaviti. Oglasi se spet kmalu!

Daniilo Gorinšek:

Dete je žalostno

Kaj je meni bela cesta —
cesta vsaka je nezvesta!
Tudi v gozd ne pojdem v goste —
presamotno je sred hostel!
Nimam želje do planine,
nití do neba modrine,
srce moje bi domov le,
pod domači spet bi krov le;
tam se mati me oklene,
žalost iz srca prežene,
vlažne vame zro oči —
v srcu sreča zažari...

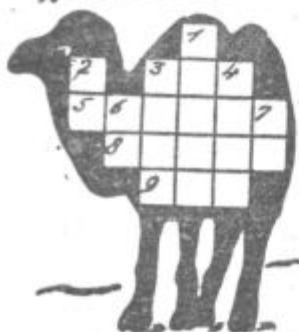
Stopnice



vezik začudenja
skupina žuželk
starogrško mesto v Mali Arijii
obrtnik

V vsaki besedo je prejšnja beseda z novima črkama ob straneh.

Križanka „Kamela“



Podoravno: 3. svetovno udruženje pisateljev; 5. gozdna cvetlica; 8. južno drevo; 9. del leta.

Navpično: 1. slovensko dekliško oblačilo; 2. kavelj; 3. pesek; 4. zlahetni plin; 6. pijača starih Slovanov; 7. kratka veličastva.

Kvadrat II

1	2	3	4
	B		
2	B	R	A
3		A	
4		T	

1. zemlja; 2. —; 3. lovaka zanka; 4. koralni otok.

Posetnica IV.

Pepa Kaverno

Kaj je ta gospa po poklicu?

Posetnica V.

Jovo D. Veliki
vrtnarija

Bled.

S katerim počastilom se ponaša gojitelj ovetk?

Posetnica VI.

I. Krpa

Kraljevo.

Kaj je gospodična po poklicu?

